

Koppányi Tivadarné Vakáció

Ezen e képen Hedi nővérem látható, a Duna-parton. A kép 1920-as években készült. A Dunát az egész családom imádta. Nekünk a Duna nagyon sokat jelentett, rengeteget jártunk evezni és sokat úsztunk is benne. Anyu is evezett, és nagyszerűen úszott. Ő tanított meg minket úszni, természetesen a Dunában. Pedig az nem egyszerű! A háború előtt talán kevesebbet, de hát akkor én még kislány voltam. A háború után már minden hétvégén és nyáron is jártunk ?dunázni?. Így hívtuk. Később vettünk végül egy telket a Duna partján, Tahiban, így aztán annyit mehettünk a Duna-partra, amennyit csak akartunk. Hedi nővérem 1903-ban született. A Váci utcai gimnáziumban érettségizett [lásd: leányiskolák; érettségizett nők]. Nagyon szépen énekelt. Neki is alt hangja volt, de ő sosem gondolt arra, hogy művészi pályára menjen. De borzasztó nagy zenerajongó volt egész életében. Engem is állandóan vitt hangversenyekre. A bankszakmában dolgozott a háború előtt. Hédi és a másik nővérem, Cora nagy társasági életet élt. Nálunk úgynevezett házi bál volt minden évben, míg ők otthon laktak. Ilyenkor a nagymamám is odajött, és akkor a nagymamámmal a személyzeti szobában aludtunk -- mert hiszen akkor elküldték a személyzetet, ők az előkészítésben segítettek meg aztán a rendrakásban. Pontosan emlékszem, a

narancssaláta az állandó menü része volt, és volt egy olyan bútorunk, ami kifejezetten arra a célra szolgált, hogy föl lehetett rakni rá az ételt, tehát két emelete volt. Fölül voltak a sós ételek és alul voltak az édesek. És én odaálltam -- körülbelül akkora voltam, hogy a fejem búbja a második emeletet érte el --, és akkor odaálltam, és ártatlan pofával hátranyúltam, és belenyúltam a narancssalátába és tömtem magamba. Ez egy élénk emlék. A másik pedig az, hogy volt egy gyönyörű, nagy csillárunk, ami viszonylag alacsonyan lógott le, és a táncolásnál zavart. Úgyhogy énnekem egy széket tettek a csillár alá, és akkor én arra ráültem, hogy a táncosok engem kerülve ne üssék be a fejüket a csillárba. Emlékeim szerint nagyon előkelő társaság gyűlt össze nálunk. Volt festő kolléga, szobrász kolléga, jó nevű zeneszerző és zeneelőadó is. Szóval intellektuális baráti köre volt a Hedinek meg Corának. Persze, miután a Hedi már kezdett a bankban dolgozni, hát voltak tisztviselők is, banktisztviselők. Ezeken a házi bálokon nemcsak táncoltak, hanem előadást is tartottak, amire készültek előre, a hozzávaló színpadi kellékeket persze Cora gyártotta le. Volt olyan, hogy ?Az ember tragédiájá?-ból részleteket adtak elő úgy, hogy egy lyukon keresztül beszéltek, az volt a színpadi díszlet. Általában a farsangi időszakban voltak ezek a bálók. A lányok ruhát csináltattak maguknak a házi varrónővel, aki szezon előtt jött felfrissíteni a ruhatárunkat. Ezeknél a bálónál úgy volt, hogy másnap volt az úgynevezett reconnaissance-visite, amikor a vendégek névjegyet adtak le megköszönve az estélyt. És akkor vagy egy kávét kaptak, vagy valami szendvicset, vagy kis süteményt.